

ГАЛИНА ВЕЛЧЕВА
СПРЕТЕ ЗВЕЗДОЛЕТА

chitanka.info

От станцията в орбита около Сатурн долетяха на Земята. Оттам капсулата, без да се отваря, беше пренесена в Центъра за космически изследвания и едва след една седмица Павлина, Антон и дванадесетгодишният им син Бойко можаха да излязат от сградата му и да почувствуват, че наистина най-после са на Земята.

Момчето се роди на станцията и там израсна. То не познаваше планетата на своите родители. Имаше други навици, други критерии за заобикалящия го свят. Изследователите се интересуваха от неговото психическо равновесие, но на въпросите им то отговори, може да се каже нормално.

— Какво знаеш за Земята?

— Каквото са ми разказвали мама и татко. И филми съм гледал. На Земята има животни.

— Искаше ли да дойдеш тук?

— Да.

— Защо?

— Защото тук ще мога да уча за космонавт и след това ще летя със звездолет като този, който сега е на орбита близо до нашата станция.

— Само затова ли?

— Искам, защото мама и татко много искаха и с нетърпение очакваха да стана голям, за да мога да летя с ракетата. Те много са ми разказвали за Земята.

— Тогава пожелаваме ти да се чувствуваш добре. А ако нещо те смущава, ела при нас. Ние ще се постареем да ти помогнем.

Но странностите му започнаха още с излизането от Центъра, когато вратата зад тях се затвори и тримата останаха сами на терасата. Очите на Павлина се насълзиха.

— Най-после! — прошепна тя.

Духна лек ветрец и разпиля косите ѝ. Толкова отдавна ѝ се беше случвало и тя не бе и помислила по-рано, че тази проста милувка на родната природа може да я разплаче. Изведнъж Бойко ги дръпна за ръцете и ужасен извика:

— Въздухът изтича! Бързо обратно!

— Какво?! — не разбра баща му.

— Не усещате ли въздушното течение? Някъде има пробив!

Антон бавно проумя. Детето не знаеше какво е вятър. На станцията няма вятър. Ако там се усетеше такова въздушно течение, това означаваше опасност.

— Не, момчето ми — каза той спокойно. — Въздухът на Земята не може да изтече никъде — и той надълго и нашироко му заобяснява. Бойко разбра с разума си, но изградените у него рефлексии още дълго след това го караха да се стряска от поривите на вятъра.

После го изплаши слънцето. Бойко от време навреме го поглеждаше и стреснато присвиваше очи.

— Какво има, момчето ми? — попита майка му.

— Все ми се струва, че слънцето идва насам и ще паднем в него. Толкова е голямо!

— Просто сега сме на по-близка орбита.

През нощта момчето сънува как дърветата се клатят и въздухът изтича през листата им. То се затича да натисне алармения бутон, но в коридора налетя на тълпи непознати хора, които вървяха насам-натам.

„Спрете! — изкрещя и размаха ръце. — Станцията е катастрофирала, има пробив!“ Но хората го отминаваха...

Събуди се, облян в пот. Светна лампата и обиколи стаята. Изкуственото осветление го успокои. Застана до прозореца и погледна навън. Тъмнина. Само звездите просветваха. Също като на станцията. Въздъхна с облекчение и заспа спокойно.

На другия ден родителите му го водиха из града, докато уреждаха новите си назначения.

— Веднъж да свършим с тези формалности и ще отидем някъде да си починем като хората! — каза Антон и разроши перчема му. — Нали така, момчето ми!

— Татко, хайде да си починем на станцията — предложи Бойко, като реши, че моментът е подходящ.

Големите се засмяха. Не, те имали пред вид някоя хижа в планината.

След една седмица тръгнаха. Пътуваха с влак, а след това вървяха пеш. Това възмути момчето. И хижата му се видя ужасно стара и примитивна. Но видът ѝ, кой знае защо, доведе до възторг неговите родители.

— Погледни, същата е! — възкликна майка му и улови бащата за ръка. Бойко забеляза, че откакто пристигнаха на Земята, тя много често

започна да се просълзява.

Настаниха ги в стая с три легла. Нямаше никаква, дори съвсем елементарна обслужваща техника.

— Как може да ви харесва тук! — разсърди се той.

— Я ела да се потъркаляме по тревата — грабна го баща му през кръста, — да видим дали няма да ти хареса!

Антон взе едно одеяло и двамата излязоха. Момчето скептично се огледа. Каменна сграда с дървена надстройка, разкъртен плочник, разровени лехи, в които стърчаха увяхващи цветя...

— Ела, легни до мене — каза баща му.

Бойко приближи постланото одеяло, но, преди да стъпи на него, посочи с гримаса:

— Тук е ужасно нехигиенично. Пълно е с насекоми.

На одеялото бяха полазили две любопитни мравки, а встрани от тях важно се разхождаше една муха.

— Татко, да си отиваме! Не мога да издържам повече! Тази земя е ужасно мръсна! Вие не ми казахте, че е толкова мръсна!

— Бойко? — изненада се баща му от този внезапен изблик.

— Не ми обяснявай! Тук е ужасно! Духа вятър, носи всякакви боклуци, няма никаква херметизация, пълно е с непознати хора! Искам да се върнем у дома на станцията!

— Бойко? — Антон протегна ръце. Искаше да го погали, да го успокои, но момчето се дръпна назад.

— Не искам да ми обясняваш! Върнете ме обратно! Вие, ако искате, стойте тук, но мене ме върнете обратно! — и побягна към хижата, за да се оплаче на майка си, че баща му не иска да го разбере.

Това го възмущаваше най-много от всичко. Докато живееше на станцията, всички се отнасяха с голямо внимание към него, а откакто бяха пристигнали тук Бойко чувствуваше, че и родителите му сякаш се бяха отделили някак от него и приемаха със снизходителна насмешка реакциите му към новата обстановка. Преди не бяха се държали така. Тогава той се затвори в себе си и престана да споделя с тях тревогите и проблемите си.

Павлина и Антон се успокоиха. Помислиха, че детето вече привиква. Но когато след една седмица се върнаха от хижата, Бойко изчезна. Това страшно ги разтревожи. Детето не познаваше града.

Когато след три часа им телефонираха от Центъра за космически изследвания, паниката им беше стигнала върха си.

— Успокойте се — каза служителят от Центъра, — Бойко е при нас. Ще го върнем с наша кола.

— Но как е отишъл дотам? И защо?

— Не знам. Сам е дошъл. Сега разговарят с него. Казаха ми само да ви уведомя, за да не се тревожите.

Павлина избяга в другата стая и се хвърли с плач на леглото.

— Той иска да се върне горе! Иска да избяга от нас!

— Но напоследък нищо такова не е казвал — опита се да възрази Антон.

— Земята му е чужда! — прошепна Павлина. — Той не се чувства свързан с нея. Не се чувства част от човечеството. Той смята, че е дошъл тук по необходимост и за малко. За него съществува само станцията. Всичко останало не го засяга. Той не мрази Земята, но не може и да я обикне. Никога!

— Ще я обикне.

— Не! Аз знам! Чувствавам! Сега изведнъж го разбрах!

Антон се изправи и опря чело в прозореца. Замисли се за нещо съвсем друго, което изведнъж по най-неочакван начин се свърза в ума му с изблиците на неговия син. Понечи да го каже, но се спря. Не можеше да бъде сигурен. В никакъв случай! Това трябва да се провери.

— Кажу — подкани го Павлина, като забеляза колебанието му.

— Трябва... да се забрани раждането на деца в Космоса — отвърна бързо той.

— Не е това. Искаше друго да кажеш.

Той изпъшка и седна на леглото й.

— Сетих се за звездолетите.

— Кои звездолети?

— Не си ли спомняш? Когато отивахме на работа в открития Космос инструктираха ни как да постъпим, ако се появи някой от трите звездолета, които е трябвало да се върнат на Земята още преди петдесет години. Тези звездолети са с обратим екипаж. Смята се, че обратно трябва да се върне четвъртото поколение. Но от тях няма и следа. Вече дори се предполага, че са катастрофирали. Възможно ли е и трите да катастрофират? И ако ти си права... Ако Бойко наистина не

се чувства свързан със Земята и човечеството, тогава те... никога няма да се върнат. За тях Земята отдавна е престанала да бъде родина!

Той се плесна по коленете и избухна в нервен смях:

— Да! Ако сега някой ме попита има ли в Космоса други разумни същества освен нас, мога със сигурност да му кажа, че има и те имат точно нашата външност! Те са наши братя, но само по разум!

— Какво ще стане с Бойко?

Антон махна с ръка. Бойко ще се оправи. Макар и много трудно. По-важното беше сега веднага да съобщи изводите си в Центъра за космически изследвания, за да спрат звездолета, който се готвеше за старт от орбитата на Сатурн. Трябва да подготвят специална по-сигурна от досегашната програма за възпитаване на подменящия се екипаж в любов към Земята, в привързаност към човечеството. Но за да стане това, този звездолет трябваше незабавно да бъде спрял!

Публикувано в списание „Криле“, брой 8/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.